

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 688: Người Tin Phật Cũng Cho Rằng Phật Pháp Không Liên Quan Đến Thế Pháp. Cô Phụ Ân Phật, Không Gì Tệ Hơn Thế!

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 058)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Người tin Phật cũng cho rằng Phật pháp không liên quan đến thế pháp. Cô phụ ân Phật, không gì tệ hơn thế!】

Có một số người tin Phật, thành thật mà nói quan niệm của họ cũng sai lầm, họ cho rằng điều gì? “Tôi học Phật tu hành không dính dáng gì đến thế gian pháp.” Quan niệm này sai rồi, họ không biết rằng cái gọi là tu hành chính là sinh hoạt thường nhật, chính là cuộc sống, sao lại không liên quan! Cũng giống như chúng ta vừa mới nhắc đến, Phật khuyên chúng ta bố thí, liền vội vàng đến chùa quyên góp chút tiền, thêm chút dầu nhang, đi làm những việc này, dường như chẳng liên quan gì đến cuộc sống gia đình của chính mình, đây là sai lầm cực lớn! Cho nên có rất nhiều gia đình, trong nhà có người học Phật thì cả nhà đều sinh lòng phản cảm, chuyện này chúng ta cũng gặp rất nhiều. Có một số đồng tu đến hỏi tôi, bản thân họ học Phật ăn chay trường lại thọ giới, nhưng cả nhà đều phản đối, người nhà tạo khẩu nghiệp, ngày ngày phỉ báng Phật pháp, chạy đến hỏi tôi. Tôi nói, quý vị căn bản không phải là Phật tử, quý vị đã làm trái lời Phật dạy, phản bội lại Phật giáo; Phật giáo ở khắp thế gian đều được người đời tán dương, sao quý vị lại bị người đời phỉ báng? Đây là điều chúng ta bắt buộc phải chỉ dạy họ, để tránh xảy ra hiểu lầm. Bản thân họ tự cho mình là Phật tử, dường như tự mình đã được cứu, người nhà tương lai từng người một đều phải đọa tam đồ, phải đọa địa ngục; liền biến thành cống cao ngã mạn, coi thường người nhà. Bản thân phát tâm ăn chay, thấy người nhà vẫn ăn cá ăn thịt thì vô cùng bất mãn, hai bên đối lập nhau, quý vị chẳng phải đang tạo ra sự xung đột trong gia đình sao? Không học Phật thì gia đình này còn tạm ổn, còn rất hòa thuận, vừa học Phật, cả nhà đều biến thành oan gia đối đầu, đây là Phật pháp gì vậy? Phật pháp này hại chết người rồi. Học Phật rồi, là dạy quý vị

phải buông bỏ tự ngã vì gia đình của mình, quý vị thực sự có thể quên mình vì gia đình, phục vụ cho mỗi một người, thì có người nào không vui, có người nào không thích, là do tự quý vị học sai rồi. Học Phật là dạy quý vị làm thế nào để đối nhân xử thế, làm thế nào để sống qua ngày, làm thế nào để quản lý gia đình của mình. Ở ngay trong nhà mà tu Lục Ba La Mật, phía trước đã giảng qua, ở ngay trong nhà mà tu Thập Đại Nguyên Vương, đó mới gọi là học Phật. Quý vị chia gia đình và Đạo tràng ra làm hai, đến chùa mới tu hành, ở nhà thì không phải tu hành, vậy thì hỏng rồi, căn bệnh đều xuất phát từ chỗ này. Ở đây nói rất hay, “Người tin Phật cũng cho rằng không liên quan đến thế pháp”, họ không biết thế pháp chính là Phật pháp, rời khỏi thế pháp thì không có Phật pháp.

Hiện nay ở Trung Quốc có rất nhiều đạo tràng cổ có giá trị lịch sử, những từng lâm tự viện lớn có lịch sử mấy ngàn năm, mấy trăm năm, trong từng viên gạch ngói đều chứa đựng rất nhiều câu chuyện, những điều mà các quốc gia khác không có được. Vì vậy người đến tham quan du lịch ngày một đông, có lợi ích gì không? Có chứ. Sao lại không có lợi ích? Chúng ta chân chính là đệ tử Phật, nhân cơ duyên này, đối với tất cả những người đến tham quan du lịch để thực hiện giáo dục tùy cơ; họ đến tham quan, chúng ta giới thiệu Phật pháp cho họ, họ cũng rất hoan hỷ, họ thực sự nhận được sự thọ dụng của Phật pháp. Giới thiệu lịch sử của đạo tràng tự viện này, gọi lên tấm lòng ngưỡng mộ của họ. Lịch sử nước Mỹ mới hai trăm năm, đối với Trung Quốc chúng ta mà nói thì đã mấy ngàn năm, họ đều vô cùng cảm thán, đều cho rằng không thể nghĩ bàn. Trong chùa thờ nhiều hình tượng Phật, Bồ Tát như vậy, người nước ngoài bình thường đến xem, thấy đây là tôn giáo, đa thần giáo, phiếm thần giáo. Đa thần giáo, phiếm thần giáo nghĩa là họ coi thường quý vị, cho rằng quý vị là tôn giáo cấp thấp, thần quá nhiều. Tôn giáo cấp cao, chỉ có một vị thần, một chân thần, các người sao lại bày ra nhiều thần thế này. Để người ta chê cười, nói chúng ta mê tín; nếu quý vị giảng giải một phen đại đạo lý cho họ, họ liền hiểu ra, bội phục sát đất. Phần này, chúng ta không thể giảng chi tiết, không có nhiều thời gian như vậy.

Ví dụ như tự viện vừa bước vào sơn môn, đầu tiên là điện Thiên Vương, họ nhất định sẽ đến xem thử. Có thể mượn cơ hội này, đem ý nghĩa giáo dục của Tứ Đại Thiên Vương giảng cho họ nghe. Hướng mặt ra sơn môn, Bồ Tát Di Lặc ngồi ở giữa, đại biểu cho điều gì? Những bức tượng này không phải là tượng thần, quý vị xem ngài là thần thì sai rồi, không phải vậy. Ngài là biểu pháp, đại biểu cho lý luận và phương pháp giáo dục của Phật giáo, Phật giáo dùng nghệ

thuật để biểu đạt, đây là nghệ thuật giáo dục. Bò Tát Di Lặc bụng rất to, nụ cười rạng rỡ, đại biểu cho việc sinh tâm hoan hỷ. Gặp bất kỳ một ai, đều tươi cười nghênh đón; bụng to là đại biểu độ lượng lớn, có thể bao dung tất cả, là ẩn dụ cho ý nghĩa này. Ngài ngồi ở cửa, đại biểu cho việc quý vị muốn bước vào học Phật, điều kiện để học Phật là gì? Tâm lượng phải lớn. Người tính toán chi li, tâm lượng rất nhỏ, thì không có tư cách học Phật; người học Phật nhất định phải có độ lượng rất lớn, điều gì cũng có thể bao dung. Gặp bất kỳ ai, oan gia đối đầu, người này ngày ngày muốn hại quý vị, quý vị đối với họ vẫn tươi cười nghênh đón, người như vậy mới có tư cách bước vào cửa Phật, ngài ngồi ở đó đại biểu cho ý nghĩa này, người như thế nào mới có thể bước vào cái cửa lớn này? Người như vậy mới có thể, đó chính là sinh tâm bình đẳng, hiện tượng hoan hỷ, vậy mới có thể bước vào cửa.

Về biểu pháp của Tứ Đại Thiên Vương, ở cửa chúng ta có in một bức. Hai bên là Tứ Thiên Vương, Tứ Thiên Vương là thần hộ pháp. Hộ pháp gì? Hộ pháp của chính chúng ta, bảo hộ chính mình. “Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương”, đại biểu cho việc chịu trách nhiệm, phụ trách làm tròn bốn phận. Con người chúng ta sống trên thế gian này, nhất định phải có chức trách của mình. Quý vị ở trong gia đình, đối với con cái, quý vị là cha mẹ thì phải làm tròn bốn phận của cha mẹ; còn nếu là con cái thì phải giữ trọn đạo hiếu dưỡng với mẹ cha. Làm việc ngoài xã hội, quý vị là nhân viên, đối với ông chủ phải tận trung phụ trách; làm ông chủ, đối với nhân viên phải yêu thương, phải chăm sóc, đều có trách nhiệm. Vị Thiên Vương này chính là nhắc nhở quý vị, quý vị ở trên thế gian này, quý vị phải phụ trách làm tròn bốn phận, làm tốt công việc bốn phận của mình, người người đều làm tốt công việc bốn phận, thì xã hội này phồn vinh hưng vượng. Đông Phương Thiên Vương trên tay cầm một nhạc khí là cây đàn tỳ bà, cũng là biểu pháp; nói cho quý vị nguyên tắc đối nhân xử thế, phải làm đến mức vừa đúng chừng mực, không thể thái quá, cũng không thể thiếu sót. Khi gảy đàn, dây không thể quá căng, căng thì sẽ đứt dây; không thể quá chùng, phải vừa phải. Phật pháp giảng Trung đạo, Nho gia Trung Quốc chúng ta giảng Trung dung, tuy nhiên cũng không thể thiếu sót, phải làm đến mức vừa đúng chừng mực, ngài biểu thị ý nghĩa này. Quý vị nghĩ xem đẹp biết bao, quý vị coi ngài là thần mà đối đãi, thì chẳng phải là oan uổng lắm sao, như vậy là hoàn toàn sai lầm rồi! Bức tượng này đặt ở đó là để nhắc nhở quý vị.

Nam Phương Thiên Vương, Tăng Trưởng Thiên Vương, đại biểu cho sự tiến bộ. Không tiến ắt lùi, xã hội này mãi mãi đang tiến bộ. Đức hạnh của chúng

ta phải tăng trưởng, trí tuệ của chúng ta phải tăng trưởng, tài nghệ của chúng ta phải tăng trưởng, cho đến mức sống của chúng ta cũng phải tăng trưởng, không ngừng vươn lên cao hơn. Cho nên Phật giáo không phải là lạc hậu, không phải là thụt lùi. Nho gia giảng “nhật nhật tân, hựu nhật tân” (ngày một mới, lại ngày một mới), Phật pháp giảng tinh tấn, ngày ngày đều cầu tiến bộ, luôn đứng ở tuyến đầu của thời đại, dẫn dắt thế giới này đi tới. Trên tay Thiên vương cầm thanh kiếm, kiếm đại biểu cho trí tuệ, tuệ kiếm. Quý vị không có trí tuệ, quý vị dựa vào đâu mà tăng trưởng, ngài biểu thị ý nghĩa đó.

Tây Phương Thiên Vương gọi là Quảng Mục, Quảng Mục là làm thế nào để có thể tận tâm tận lực làm tròn bổn phận, làm thế nào để có thể tiến bộ; ngày ngày cầu tiến bộ, thích nhìn nhiều, đây đâu phải là mê tín! Ngày nay chúng ta gọi là khảo sát, tham quan, du lịch, khảo sát, nhìn nhiều vào người khác; điểm mạnh của người ta thì chúng ta học tập, khuyết điểm của người ta thì chúng ta sửa đổi, như vậy là vượt qua người ta rồi. Quảng Mục chính là nhìn nhiều. Trên tay Thiên vương cầm con rồng hoặc con rắn, rồng rắn đại biểu cho điều gì? Là sự biến hóa, biến hóa quá lớn. Xã hội này, nhân tình sự lý biến ảo khôn lường, quý vị phải nhìn cho rõ, quý vị phải rất cẩn thận đi quan sát, ngài biểu thị ý nghĩa này. Bắc Phương Thiên Vương gọi là Đa Văn, Đa Văn là nghe nhiều. Chúng ta thường nói “đọc vạn quyển sách, đi vạn dặm đường”; Bắc Phương Thiên Vương là đại biểu cho đọc vạn quyển sách, Quảng Mục Thiên Vương là đại biểu cho đi vạn dặm đường, đi khắp nơi quan sát. Trên tay Thiên vương cầm chiếc ô, chiếc ô đại biểu cho việc phòng ngừa ô nhiễm. Phòng ngừa ô nhiễm, đừng để tà tri tà kiến làm ô nhiễm tâm tánh của chúng ta.

Quý vị có thể giới thiệu Tứ Thiên Vương một cách vô cùng đơn giản, không mất bao nhiêu thời gian cho những du khách này, du khách học được Phật pháp, thì họ không uống công đến đây. Một tôn tượng Phật, một tôn tượng Bồ Tát, đại biểu cho một bộ kinh điển, quý vị đem đại ý trong bộ kinh điển này, xưng cử vài câu quan trọng một cách đơn giản, giảng cho họ nghe, quý vị xem mỗi ngày quý vị giáo hóa được bao nhiêu chúng sanh! Những chúng sanh này nghe được Phật pháp, họ lại sẽ đi giảng cho người khác nghe, Phật pháp mới có thể phổ cập thế gian. Hiện nay chính chúng ta cũng không hiểu, đến đó liền vội vàng cầm một nén nhang, thấp nhang lạy bái, dập đầu, lạy rạp xuống, xin Bồ Tát phù hộ cho quý vị bình an; chuyện này thật là hoang đường! Làm sao để người ngoài xã hội nói quý vị không mê tín? Người ta làm sao có thể coi trọng Phật giáo? Phật giáo là một bảo vật tốt đẹp như vậy, bản thân mình cũng không

biết, còn có thể trách người ta đến quở trách chúng ta sao? Cho nên nói là phụ ân Phật, đệ tử Phật chúng ta đã phụ ân Phật, không làm tròn trách nhiệm, không gì tệ hơn thế.